

ne & ante confectionem in brachijs uinculo interceptis, quum uenam diuidimus condiscere, atq; ad amissum expendere, quam in uenarum sectionibus nostri, si dijs placet, Aesculapij hallu cinentur, qui grauiter num humeraria, aut communis, aut axillaris in eadem manu diuidenda sit, ridiculè contententes, humerariam sese aperire exilimant, quoties uenam inter pollicem & indicem aperit: & axillarem, si uenam inter anulare & minimum, aut ut alijs arridet, inter me dium & anularem incidunt. Ad hæc, quis non conspiciat ipsos in cubito quamcunq; uenam ar bitrentur referendam, propemodum nullam præter axillaris uenæ^m ramum ad communem uenam exporrectum incidere: Cæterum ut in extremæ manus cute etiam in eodem homine ue narum distributio uariet, pari quoq; ratione & in cubito subinde uenarum propagines diuer sas uidere est. Interdum enim² duarum mediarum ad communis uenæ generationem concur sus non in cubiti sit flexu, sed multo humilius, nō procul à medio longitudinis cubiti. Aliquan do humerariæ ramus communem accedens occulitur, axillaris ramo uisum non fugiente. Non nunquam rursus contraria est ratio. Contingit etiam nō semel, axillaris ramum, qui ad commu nem fertur, humerariæ ramo longè aut graciliorem aut ampliorem esse, & interdum hunc aut il lum geminum uideri. Quandoq; (& id non infrequenter)³ tertius humerariæ ramus exter nam cubiti sedem accedens, omnino deest, ipsius uicem tunc suppletibus ramulis, qui à⁴ com muni uena in cutem excurrunt, ac subinde etiam ab axillaris ramo, qui toti ulnæ longitudini p⁴ exporrigitur.

VENÆ CAUÆ PORTIONIS AD PAR tes infra septum transuersum locatas distributæ series. Cap. IX.

Ad sinistri renis inuolutum uena.

REQUENTES sanè & insignes admodum propagines etiam à cauæ¹ portione sub iecore lumborum uertebreis exporrectæ pululant, quæ in hunc se habent modum. Simulatq; caua secundum posteriorem iecoris se dem deorsum prorepens, nō amplius iecori cōnascitur, nō nihil obliqua ex dextris quodammodo corporis partibus introrsum, ad mediū uideli cet dorsi fertur, illico² ramum nō admodum grandē ex sinistro latere pro mēs, qui potissimū numerosa uenularū serie in pingue mēbranamq; sinistri renis tunica digeritur, quæ à peritongo pronata, renē inuestit, eundemq; dorso alligatū con tinet. Hic ramus infrequenter ex dextro cauæ caudicis latere, uenā coniugē adipsū ducit. Quan doquidem³ uena dextri renis pingue tunica conterminasq; peritonæi sedes accedēs, nō à cauæ caudice principiū ducit, sed ab elatiori regione⁴ eius uenæ qua dextro reni serofus sanguis de portatur. Aliquando interim uena frequenti sobole in sinistro renis tunica diffeminata, ab ea quæ in sinistram renem proficiscitur, originē sumit, ea quæ dextri renis tunicæ offertur, à cauæ dextro latere pronata. Cæterum caua ab utroq; latere⁵ amplissimā propaginem, ubi iam mediæ uertebrearum sedi innititur, in renes distribuit, dextrā quidem propaginē dextro reni, sinistram autem sinistro deriuans. Atq; ut situs renū uariis est, ita quoq; harum propaginū exortus ē di recto sibi neutiquā correspondet, quum enim dexter ren (ut plerunq; accidit) sinistro elatius lo cetur, dextri lateris propago altius quā sinistri renis principiū ducit. Si uerò sinister ren dex tro superior sit (quod etiam crebrius quā dissectionum professores tradunt, euenit) propago quoq; in ipsum à caua transuersim quodammodo repens, elatius quā dextra propago prin cipium ducit. Quamobrē uerò harum propaginum ortus nunq; ē directo inuicē opponatur, in quinto libro, qui renū functiones pertractabit, cōmemorabitur. Præfens enim sermo cauæ ramorū distributioni potissimum est dedicandus. Venæ itaq; ad utrunq; renē protensa, gran des admodū sunt, ac quamprimū concauā renū sedē contingunt, hominibus in⁶ duos ramos partiunt, ac dein in renū substantiā mirabili quodā artificio hætenus nemini Anatomicorū co gnito cōgerunt. quod nam uerò id sit, in quinto libro perstringā. Cæterum priuatim ab humili lori sede⁷ uenæ eius quæ sinistru renē petit, iuxta ductus ipsius ferē mediū, uena pronascit in uiris ad sinistru testem tota excurrēs, præterq; quod graciles⁸ exiguosq; surculos in peritonæū, quā porrigitur, ac in mēbranas tunicas uel sinistru testē & seminaria ipsius uasa ambientes pro ducar. Hæc enim uena peritonæo, quā id lumborū⁹ carnibus infertur adnata, deorsum super pubis os fertur: quod quū superauit, atq; ex magni peritonæi amplitudine elabatur, in¹⁰ uarios anfractus gyrosq; conuoluitur, quorū basis superiori testis sedi cōnata, ramulos in tunica testis substantiā proximè continētē digerit, & alijs frequentioribus ramis in testis substantiā passim diffeminatur, quemadmodū quintus liber, ubi generationis organa persequar, diffusus doce bit. Vena hæc sinistru testem accedens, aliquando propaginem à cauæ caudice sub uenæ ad si nistru

Sinistri semi nalis uenæ se ries.

nistru renem exporrectæ principio enatum asciscit: quæ nō procul ab exortu sinistorum declinans prorepēs, cum illa coit, unaq; semina lis uena ex ambabus confurgit. Vena autem dextrum accedēs testem, non à¹ uena in dex trum renem protensa originem sumit, at à ue næ caudice aliquanto inferius, quā uenæ re nibus exporrectæ principium ducunt. Huius seminalis uenæ exortus, non ut reliquarū ferē propaginum in cauæ consistit latere, uerum ex ipsius eminentiori seu anteriori sede, uersus dextrum latus non nihil hæc seminalis uena ex tuberculi ac ueluti rotunda origine enascitur. Præfens uenæ ramulum quoque ex ea quæ in dextrum renem procurrat accessisse, ac simul cum ea coiuisse, Galenus sibi semel obseruatū testatur. Ego quoque totam dextri testis uenā à uena quæ reni offertur pronatam semel uidi. Quod uerò hæc uena dextrum testem ea se rie adeat, qua sinistram sinistro testi porrigi dicebam, uerum in mulieribus alia² harum uenarum est distributio. Quæ sit exortus, ipsæ tamen magna ex peritonæi amplitu dine pertingunt. Verum ad mulierum³ testes⁴ pin gues, non uniuerse in seminaria uasa degenerantes, aut quā ad testes deueniunt, utriusque lateris⁵ uena bipartiti simplicitate modo, seminarium uas efficitur. Altera intertexta, in uteri latera digeritur, elatior ipsius fu ter feminales uenas caua ubi lumborum uertebreis⁶ ip sius inferiori sede quæ uertebreis spectat, uenas genic uas in uertebrearum lateribus excelsa ad dorsalem medul lam in musculis uertebreis adnatos, à quibus rursus ali quæ ad abdominis usque latera conscendentes, & illas peditant. Quum primū uerò caua ad sacri ossis magnæ arteriæ (quæ ipsi prius ad sinistru subijceba tur) quo minus arteria ossis sacri duritia in dorsi motibus n it, in duos æquales partitur truncos, quorum hic dex ter dicam depromplere soboles⁷ offeruntur. Sinister non dicatur, per reliquam cauæ seriem intelliges⁸ statim in duos truncos supra os sacrum diuiditur, ab exteriori s⁹ quas ad lumborum uertebreis & abdominis muscu lorum seminari diximus. Vena hæc interdum ante cauæ sup cens, transuersim lumborum¹⁰ carnibus infertur, in his ramulos dispergens, & in canibus multo quā in sinistru truncus hanc deriuauit uenam, oblique deorsu dextri lateris truncus A literæ aut Y in hunc modum & aliquot¹¹ surculos superioribus sacri ossis foraminibus su in¹² duos impares ramos finditur. interior nanque g propagines, quarum alteram¹³ interiorem, alteram¹⁴ tū, dum Anatomem ostendo, appellare consueui. Ex terior inter sacrum & coxendicis os, quā¹⁵ maximus ne riora transuersim fertur, & numerosa ramorum serie in sede pronatos, femorisq; motibus famulantes dispen los diffundens, qui ab inferiori coxendicis ossis sede pr dicis ossis cum femore posterior sedes, et clunium cutis tur. Interior autem propago ab interiori ipsius lateri minibus dispēsat, & alias his maiores in recti intestini sculo obnatam digerit, quæ sacculentum sanguinem po